

BUITENGEWONE JAVA-BODE

van Donderdag, 21 Julij 1859.

BATAVIA.

Naar wij vernemen heeft de stoomboot, waarmee de familie Tiedeman hare reis naar het moederland vervolgde, op eene rots voorbij Aden gestooten en is dien ten gevolge vergaan. De passagiers moeten nagevoeg al het hunne verloren en gedurende eenigen tijd op de rots doorg-bragt hebben. Een persoon moet hierbij het slagoffer geworden zijn. De overige passagiers en equipage, als ook de mailpakketten, zijn gered en met de volgende boot weder van Aden vertrokken.

AANKOMST DER MAIL.

Gisteren avond kwam alhier ter reede, het Ned. Ind. Stoomschip Batavia gez. C. C. L. Neijts, komende van Singapore en brieven en dagbladen medebrengende, loopeinde tot den 10den Junij. Wij deelen onzen lezers hierbij het belangrijkste mede.

Algemeen Overzicht.

Rotterdam, 6 Junij. De voortzetting van de oorlogsbedrijven in Italië is niet gunstig voor de Oostenrijkers geweest. Alvorens wij echter den loop der gebeurtenissen van de laatste 14 dagen schetsen, moeten wij het officieel rapport van graaf Giulay, betreffende het gevecht van Montebello, aanstippen, waaruit blijkt, dat de Franse troepenmacht in dit gevecht niet zoo gering en die der Oostenrijkers niet zoo groot is geweest, als in de sardinische en Franse tijdingen is opgegeven. Er wordt echter erkend, dat de offensieve beweging der Oostenrijkers op dit punt geen ander doel had, dan eene rugwaartsche beweging te dekken, die dan ook in orde heeft plaats gehad. De tactiek van den Oostenrijkschen generaal bestond daarin, dat hij zich in van Casteggio en Montebello wilde meester maken, ten einde een basis te hebben, om Voghera te bedreigen en den vijand te noodzaken al zijne strijkrachten te ontwikkelen, zoodat hij zich daarmede naar geen ander punt kon begeven. Het aantal doden en gewonden wordt opgegeven als volgt: 718 gevonden, 294 en 293 vermisten. O. d. r. het aantal gekwetsten bevindt zich de generaal Braun en 24 officieren; 11 subalterne officieren sneuvelde en 4 waren nog vermist.

Uit het door ons vroeger medegedeelde, weet de lezer, dat Garibaldi aan het hoofd van 4 à 5000 man te Sesto Valeno was binnengerukt. Dit legerje groeide dagelijks aan door vrijwilligers en weldra rukte de stoutste vrijbuiters Varese binnen, waar hij zich barrikadeerde en zich verdedigde met een med en eene hekkwaartsche, die alles behalve gewoon zijn. Het was hier, dat hij den Oostenrijkers een bloedig gevecht leverde en meester van het slagveld bleef. Hij rigtte voorts eene hevige proclamatie tot de bevolking, waarin hij ze de geoden te zijn van den koning Victor Emanuel, den uitverkorene van Italië, ten einde de Lombarden te organiseren voor den bevrijdings-oorlog. Daarmede was het sein tot een opstand in dat gedeelte van Italië gegeven, die zich weldra in geheel Valtellina uitbreidde. Inmiddels maakt Garibaldi van zijne bepaalde voordeelen een goed gebruik en avanceerde met zijn klein legerje op Como, een stadje op de grenzen van Lombardije, ongeveer 8 mijlen van Milaan, op de zuidelijke punt van het meer van Como en een der belangrijkste punten van Opper-Lombardije, terwijl het door middel van een spoorweg met Milaan verbonden is. Voor de stad ontmoette hij de Oostenrijkers en viel dezen met verwoedheid aan. Het gevecht duurde 8 uren. Na een wanhopigen weerstand moesten de troepen van Giulay de wijk nemen en onderscheidene stukken geschut en een aantal gevangenen in handen der Italianen laten, die daarop onder het gejuich der bevolking de stad binnen rukten. De Oostenrijkers retireerden op Monza.

Van dit oogenblik af werden de tijdingen, betreffende dezen stouten avonturier, verward en spraken elkander tegen. Zooveel was echter blijktbaar, dat hij door de Oostenrijkers van alle kanten in het naauw gebragt, niet alleen Como weder moest ontruimen, maar zelfs zoo ver teuggeworpen werd, dat men ieder oogenblik de tijding verwachtte, dat hij op zwitsersche grondgebied gevlugt, gevangen genomen of over het Lago Maggiore ontkomen zou zijn. In plaats daarvan kwam echter weldra de tijding, dat hij den 2den dezer Como heroverd en de Oostenrijkers weder geslagen had. Hij schijnt zich in den nacht van den 1sten op den 2den met den moed der wanhoop op zijn vervolgers geworpen en het geluk zijne wapens gunsigd te hebben. Den 2den verschenen ook Franse genie-officieren te Intra, ten einde toebereidselen te maken, om gedurende den nacht 800 man over het meer te zetten.

Van meer belang echter waren de operaties van de geallieerde armee. Volgens een bericht uit Vercelli van 31 Mei, is Victor Emanuel met 4 divisien infanterie (Fanti, Cialdini, Castelborgo en Durando), eenige cavalerie en vier batterijen de Sesia gepasseerd. Castelborgo en Fanti marcheerden naar Palestro, terwijl Cialdini links op Vinzaglio aanrukte; het gemeenschappelijk doel was Palestro. Het terrein aldaar bestaat uit rijstvelden, beken en kanalen, daartusschen smalle voetpaden, die eene ontwikkeling van groote strijkrachten onmogelijk maken. De Oostenrijkers hadden sommige velden, voornamelijk het dorp Palestro van barrikaden voorzien en den straatweg bezet, daar zij versterking van Mortara wachtende waren. Toen de divisie Cialdini over het dorp Palestro was aangekomen en men zich overtuigd had, dat de vijand achter de barrikaden tamelijk veilig voor het geweevuur was, gaf de koning last, die barrikaden een voor een met de bajonet te nemen. Zoodra de divisie Durando de Oostenrijkers uit Cassalino en Vinzaglio verdreven had, kwam zij der

divisie Cialdini en Pales'ro te hulp. Te 6 1/2 uren was dit dorp in handen der Piemontezen.

Een deel van het corps van den generaal Niel, hoewel op het terrein aanwezig, heeft geen deel aan dit gevecht genomen, waarvan de eer dus alleen aan de Sardiniers toekomt. Zij verloren bij die gelegenheid, volgens hunne eigen opgaven, 300 gekwetsten, terwijl het aantal sneuvelden niet wordt opgegeven. Daarentegen maakten zij 300 Oostenrijkers gevangen. De vijand moet bij dit treffen veel volk verloren hebben; een aantal Oostenrijksche soldaten verdronk in een kanaal. Wij moeten echter bij deze gelegenheid aanstippen, dat de bijzonderheden nopens deze gevechten aan Italiaansche en Franse bronnen ontleend zijn, daar de armeberigten der Oostenrijkers steeds zeer verren achter blijven.

Daags daarna trachtten de Oostenrijkers zich weder van het dorp Palestro meester te maken. Gedurende een uur hielden de sardinische troepen zich defensief en beantwoordden het geweer- en kanonvuur des vijands; doch het ongeduld der soldaten was zoo sterk, dat de officieren moeite hadden hen van een aanval af te houden. Eindelijk werd het sein tot avanceren gegeven en weldra waren de Oostenrijksche troepen uiteen gedreven. Het paard van den generaal Lamormora werd door een kogel getroffen en viel, zoodat men aanvankelijk dacht, dat de generaal-zelf getroffen was. Het verlies der Oostenrijkers in dit gevecht wordt door de verschillende Parijsche correspondenten opgegeven tusschen de 2000 en 4000 doden en gewonden en ruim 1000 gevangenen. Alle correspondenten spreken met uitbundigen lof van het 3de regiment Zouaveu. De Oostenrijkers hadden 8 stukken geschut achter eene diepe gracht geplant. Zonder een schot te doen, sprongen deze manschappen in het water en bereikten deels wadende, deels zwevend de overkant, wierpen zich op de batterij, dreven de compagnieën die haar verdedigden, met de bajonet nite-n of in het water, veroverden de stukken en maakten 300 man gevangen. Zij verloren bij dit schitterend wapenfeit slechts 20 man aan dooden en 200 gekwetsten, waaronder tien officieren.

Den volgenden morgen, alzoo den 1sten Junij, rukte de generaal Niel Novara binnen. In den morgen van den 2den naderden de Oostenrijkers uit Robbio de Franse voorposten, doch trokken na een korte schermutseling terug. Deze beweging moest strekken om hnu aftog te maskeren. Zij ontruimden voorts Robbio, ongeveer 1000 gewonden medenemende, verlieten Mortara en in den nacht de Ticino de Po. Den 5den werden bruggen over de Ticino geslagen en begonnen de geallieerden den overtocht over deze rivier. Bij Magenta kwam het den 4den tot een bloedig gevecht tusschen de geallieerden en de Oostenrijkers, waarin eerstgenoemden een volkomen overwinning behaalden. Het aantal gevangene Oostenrijkers wordt op 5000 man begroot en dat der gewonden en sneuvelden op 15,000 man geraamd. Ook moet het verlies der geallieerden aanzienlijk zijn; men raamt het voorloopig op 2000 man. Twee Franse generaals, Clerc en L'Espinasse, sneuvelde. De Franse voorposten stonden in den avond van den 5den te St. Otto, dus op een kleinen afstand van Milaan; den 6den verlieten de Oostenrijkers laatstgenoemde stad en het kasteel, na eerst al de stukken veruageld te hebben, en reeds in den middag van dien dag wapperde de driekleurige vlag van den toren der Domkerk. De Oostenrijkers lieten echter eene proclamatie achter, waarbij de Milanezen met zware straffen bedreigd werden, zoo zij gemeene zaak met de geallieerden maakten. Het corps van Garibaldi stond den vorigen dag nog te Como.

Ziedaar, wat heden, 7 dezer, door middel van den telegraaf bekend is geworden. Nadere bijzonderheden van dezen veldslag en zijn gevolgen zullen wij, zoo mogelijk, in onze laatste berigten kortelijk mededeelen.

De keizer van Oostenrijk bevindt zich thans met verschillende generaals, o. a. met den baron von Hess, in het leger van Italië. Te Parijs was het gerucht in omloop, dat keizer Napoleon, op aanzoek van de mogendheden, er in zou hebben toegestemd, om den oorlog binnen de grenzen van Lombardije te beperken. Ook was er een ander gerucht verspreid, volgens hetwelk Engeland en Pruisen zouden zijn overeengekomen, een ontwerp van schikking voor te stellen, zoodra de geallieerden te Milaan zouden zijn of eene belangrijke overwinning zouden hebben behaald. Volgens dit plan zal onmiddellijk een Europeesch congres bijeenkomen en zal men de faits accomplis als grondslag aannemen van den aanstaanden vrede. Sardinie's uitbreiding van grondgebied wordt uit een staatkundig zoowel als uit een strategisch oogpunt als eene noodzakelijkheid aangenomen; het zal derhalve vergroot worden door toevoeging van het hertogdom Modena, het hertogdom Parma en Piacenza. Voorts zou men in een onderzoek treden, of het niet raadzaam is den jeugdigen hertog Robert, zoon van de hertogin-regentes van Parma, op den Toscaanschen troon te plaatsen. Het Lombardisch-Venetiaansch koninkrijk zou een van de Oostenrijksche monarchie afgescheiden staat vormen en het bestuur daarover aangeboden worden aan den aarts-hertog Maximiliaan, met het erfregt op zijne nakomelingen, terwijl bij eventuele nisterving van die huize, de regering zal overgaan op een anderen aarts-hertog, zoodat genoemd land als een blijvend leen zou kunnen worden beschouwd van het huis Habsburg. Omtrent dit punt schijnt men echter een minder bepaald plan te hebben, en, ingeval van Frankrijks onverzettelijkheid om daaraan toe te geven, niet ongenoeg te zijn den hertog van Leuchtenberg, die zoo als men weet,

aan de keizerlijke familien van Frankrijk en Rusland verwant is, tot den Lombardisch-Venetiaanschen troon te roepen. Verder zouden de paus en de koning van Napels met meer of minder aandrang uitgenoodigd worden tot het invoeren van hervormingen in hunne respectieve staten.

Hoewel het gerucht van dat plan nu al eenige dagen aanhoudt, vindt het ontwerp, zoo als het daar ligt, nog weinig geloof. Wij zenden het onzen lezers in Indië echter niet te mogen onthouden.

Overigens zijn de volgende bijzonderheden uit Italië bekend geworden.

Den 26sten Mei is te Florence en te Turin eene proclamatie van den koning van Sardinië aan de troepen van Toscane afgekondigd, aldus luidende:

Toscaansche krijgslieden! Op de eerste mare van het uitbreken van den nationalen oorlog, zaagt gij dadelijk om naar een bevelhebber, die u ten strijde tegen Italië's vijanden zou leiden. Ik heb die de ding op mij genomen, daar het mijn pligt is al de krachten der natie tot orde en onder krijgstucht te brengen. Gij zijt niet meer soldaten eener landstreek van Italië, gij maakt deel van het Italiaansche leger uit.

U de eer waardig achtende, om aan d' zijde van Frankrijks dappere soldaten te strijden, plaats ik u onder het bevel van mijn binnenden schoonzoon, den prins Napoleon, die door den keizer der Franschen met militaire operaties van groot gewigt belast is. Gehoorzaamt hem even zoo als gij mij-zelfen zoudt gehoorzamen. Hij deelt in de denkbeelden en de wenschen, welke ik bezit, alsmede de grootmoedige keizer, die in Italië is, om het regt der natie te verdedigen en de schending der gerechtigheid te wreken.

Soldaten, de tijd der zware beproevingen is gekomen. Ik maak staat op u. Gij behoort de eer van Italië's wapenen op te houden en te verhoogen.

De *Monitor Toscane* bevat eene officiele verklaring van den Sardinischen commissaris, graaf Buoncompagni, waarin het land in staat van beleg wordt verklaard en tevens aangekondigd, dat Toscane zich in den tegenwoordigen oorlog tegen Oostenrijk, wegens de Italiaansche onafhankelijkheid, met Sardinië en Frankrijk heeft verbonden.

Men verzekert dat de groothertog van Toscane op het punt staat, ten gunste van zijn zoon te abdiceren, en dat dit met volkomen goedkeuring van keizer Napoleon geschiedt, zoo als reeds onlangs is gezegd. De keizer zou, zoo voegt men er bij, vooral daarom de hand tot deze schikking leggen, omdat hij zich op eenen onwettige plannen omtrent Italië.

Nadat de hertogin-regentes van Parma, ten gevolge der beweging in dat hertogdom, haren staat had verlaten, doch weldra, toen zich weer eene andere gezindheid bij de bevolking openbaarde, was teruggekeerd; heeft thans op nieuw eene veel beteekenende beweging in een der provincien van Parma plaats gehad. Lanigiana is namelijk in opstand gekomen en heeft zich voor koning Victor Emanuel verklaard, terwijl bovendien een Sardinisch generaal aan het hoofd van eenige Toscaansche troepen Parma is binnengetrokken. De troepen der hertogin-regentes zijn haan getrouw gebleven, doch hebben zich zonder weerstand te bieden teruggetrokken. Wat de provincie Lanigiana betreft, zoo weet men niet, of de opgestane bevolking aldaar eene aansluiting aan de politiek van Sardinië verlangt, of wel eene inlijving bij dat land.

Bijkens eene proclamatie, van het voorloopig bewind van Massa en Carrara, zijn deze twee steden met haar gebied, — of het oude hertogdom Massa-Carrara, door Napoleon I in 1806 aan zijn zuster, Elise geschonken, — definitief bij Sardinië ingelijfd. Het officiele blad van Turin behelst de bedoelde proclamatie. Niet onwaarschijnlijk is het, dat tegen deze inlijving, als zijde schending der tractaten van 1815, protest zal worden ingeleverd.

Volgens bericht uit Napels was de stad rustig. De proclamatie des nieuwen konings, waarmede hij de regering heeft aanvaard, en waarin met den grootsten lof wordt gewaagd van den overleden koning, had echter een ongunstigen indruk gemaakt. De koning laat zich hoegenaaud niet uit over de staatkunde, welke hij zal volgen.

Nog altijd stroomden er uit den Kerkelijken Staat vrijwilligers naar de Sardinisch-Franse armee. Ook heeft er te Rome, na de overwinning te Montebello, eene zeer vreedzame, doch veel beteekenende volksdemonstratie plaats gehad. De Franse gezant, die ook eene hulde toch niet kon straffen, verzocht echter beleefdelijk, dat de menigte uiteen zou gaan, ten einde den Paus geen verder verdriet aan te doen, ende menigte deed alzoo.

De groote vraag, waarvan vrede of oorlog kan afhangen, namelijk of Duitschland Oostenrijk te hulp zal komen, is nog altijd onbeslist. Zoo als men weet, heeft Hannover bij de Deutsche bondsvergadering het voorstel gedaan, om eene aanzienlijke bondsarnee aan den Boven-Rijn te concentreren en wel onder Oostenrijksch commando; men weet ook dat Pruisen daartegen heeft geprotesteerd. Intusschen was dit voorstel naar de militaire commissie verwezen, die het voorstel van Hannover heeft goedgekeurd. In een kort daarop gevolgde zitting schijnen verscheidene kleine Deutsche staten verklaard te hebben, dat zij zich onder zekere beperking wel konden vereenigen met het Pruisische protest tegen Hannover en ook wel het initiatief ten aanzien van groote militaire maatregelen aan Pruisen wilden overlaten, maar zich toch niet aan eigen regt wilden voorhouden. Inmiddels is de generaal von Willeisen, die onderscheidene Duitse troepen heeft en lang te Weenen vertoef heeft, naar

teruggekeerd. Van den uitslag zijner zending lekt weinig uit, doch alles te zamen genomen, schijnt die uitslag voor Oostenrijk niet gunstig geweest te zijn. Het schijnt namelijk vrij zeker, dat Pruisen blijft volharderen bij zijn stelsel, om zijne houding verder te laten afhangen van zekere eventualiteiten. Welke die eventualiteiten zijn, blijft een geheim, doch Pruisen zet inmiddels zijne onderhandelingen met de Duitse staten voort en men koestert de hoop, dat het der regering van den prins-regent gelukken zal, Beijeren, Saksen en Hannover van onberaden stappen af te houden. De opgewonden stemming in het Zuiden begint dan ook reeds hier en daar voor een meer bedaard nadenken plaats te maken. Evenwel blijft de toestand nog altijd vol gevaar.

Zoo b. v. heeft in de Saksische eerste kamer, den 25 Mei door den koning geopend, op 3 dezer eene langdurige beraadslaging over de politieke aangelegenheden plaats gehad, waarbij de minister von Beust de grondbeginselen der door de regering gevolgde staatkunde ontvouwde en al de sprekers groote verbittering tegen Frankrijk aan den dag legden. Aan den minister van oorlog werd een eenstemmig votum van dankzegging gericht voor de door hem betoonde zorg voor de spoedige uitrusting des legers.

Daarentegen is door de zoogenaamde vrije steden Hamburg, Bremen en Lubeck eene memorie bij de bondsvergadering ingediend, die Oostenrijk zeer zal mishagen. Zij dringen daarin aan op eene strikte onzijdigheid in den oorlog tusschen Frankrijk en Oostenrijk, in het belang van den handel dezer drie Duitse havens, die in de Oostzee door de Fransche marine zeer zou kunnen worden benadeeld, zoo Duitschland zich tegen Frankrijk en voor Oostenrijk verklaarde.

Tusschen Oostenrijk en Rusland wordt de verhouding van dag tot dag ongunstiger. Dit maakt de positie van Pruisen inderdaad pijnlijk. Ook blijft het gevoelen stand houden, dat er met de daad eene overeenkomst tusschen Rusland, Frankrijk en Sardinië bestaat, waarbij aan laatstgenoemden staat voor alle gevallen zijn tegenwoordig grondgebied wordt gewaarborgd. Daarbij trekt het de aandacht, dat Rusland meer en meer sympathie begint aan den dag te leggen voor de Slavoniers en Roumanen, de erfvijanden van Oostenrijk. Men komt er — maar men zegt — te St. Petersburg openlijk voor uit, dat op de onafhankelijkheid van Italië, die der Slavo-Roumanische stammen moet volgen en dat de Russische regering daartoe te Constantinopel al haren invloed aanwendt.

In Engeland is het parlement weder bijeen. Men zal echter eerst over eenige dagen weten, welke richting het ministerie Derby zal inslaan; zoo het niet omver geworpen wordt door eene vereeniging van alle fracties der oppositie-partij, aan wier hoofd de lords John Russell en Palmerston staan. In eene meeting hier parly, den 6den gehouden, is besloten tot een amendement op het adres, uitdrukkelijk gebrek aan vertrouwen in de regering van lord Derby. Volgens eene zelfs bij de vereeniging van bovengenoemde staatsmannen, nog altijd op eene meerderheid van 51 stemmen rekenen. Men zal welhaast weten, wat hiervan zij. Veel zal voor Europa van de houding van het nieuwe parlement afhangen.

Spanje wil ook onzijdig blijven, doch gewapend. Dat zal in meer dan een opzigt goed kunnen zijn, want broeder Jonathan zegt in de Herald, een New-Yorksche blad: Wij moeten in deze dagen eene stoutedoortastende echt Amerikaansche staatkunde jegens het buitenland aannemen. In oorlog en bij het dreigende Europeesche bankroet zal Spanje kunnen overgehaald worden, om Cuba te verkoopen, Mexico verzocht of gedwongen worden, om de helft zijn gebieds af te staan, of geheel in de Unie te treden en Midden-Amerika zoo worden gevormd, dat men zeggen kan: nu behoort Amerika aan de Amerikanen!

De Verhevene Porte brengt onder de wapenen 65,000 manschappen, eene reserve van 50,000 man, ja men zegt, dat zij 100,000 man op de been wil hebben — om onzijdig te blijven!

Politiek Overzicht.

Het wetsontwerp op de regterlijke organisatie, met welks behandeling zich de tweede kamer bij het afrukken van ons voorgaand nummer bezig hield, is door haar verworpen. Men weet, dat een der hoofdbeginselen onzer regterlijke inrigting, waarover verschil van meening bestaat, is of de Hooge Raad als hof van cassatie in burgerlijke zaken moet blijven bestaan, dan of men hem bij het wegvallen der provinciale hoven tot de beregting der civiele appellen moet roepen. Het ministerie heeft het laatste voorgesteld. Na de algemeene beraadslaging besloot men het eerst over dit beginsel te stemmen, dat in artikel 57 was opgenomen. Dit werd verworpen en dien ten gevolge trok de minister van justitie het ontwerp in.

Daarna werd het ontwerp betrekkelijk de zamenleving van het Limburgsch bondscontingent in behandeling genomen. De beraadslaging daarover was langdurig, niet omdat iemand twijfelde aan onze verplichting, om aan de vordering van den Duitschen bond tot het marschvaardig maken van het Limburgsche contingent te voldoen, maar omdat de wijze waarop daaraan voldaan moest worden, zonder onze neutraliteit, als de grond in den oorlog gewikkeld werd, in gevaar te brengen, wel overweging eischte. De moeijelijkheid lag daarin, dat men tot nu toe het contingent met ons eigen leger had ingesgesmolten en niet als afzonderlijk corps had groyaniseerd. Nadat de regering had verklaard, dat zij zoo spoedig en zooveel mogelijk de miliciens, waarvan dit contingent thans werd zamengesteld, door vrijwilligers zou vervangen, is het ontwerp aangenomen.

De tweede kamer houdt zich thans bezig met de beraadslaging over de oproeping der miliciens van 1856. De regering heeft haar primitief ontwerp in zooverre gewijzigd, dat voortaan die oproeping slechts voor 3 maanden zal geschieden. Daardoor heeft het ontwerp in de nadere overweging in de afdeelingen minder tegen-

stand ontmoet dan vroeger, alhoewel toch een groot aantal leden er tegen bleef.

LAATSTE BERIGTEN.

De zegepraal der fransche wapenen te Magenta is den 6den dezer te Parijs met eene algemeene illuminatie gevierd, die men evenwel niet schitterend of luisterrijk kon noemen. Er heerschte ook onder de bevolking eene zekere ongerustheid, veroorzaakt door het lakonieke of beter gezegd het geheimzinnige der dépêches, die door het gouvernement zijn openbaar gemaakt. Zoo heeft b.v. ook de *Moniteur* niet vermeld, dat de generaal Clerc en Espinasse gesneuveld en dat koning Victor Emanuel, generaal Mac Mahon en de maarschalk Canrobert gewond zijn, terwijl dit alles nu toch reeds niet genoegzame zekerheid bekend is. Die opmerking leidt bij het publiek tot de onveronderstelling, dat er wellicht nog veel meer gaande is, hetwelk de regering opzettelijk verzwijgt, om de gemoeiden niet te veel te schrikken. Die vrees kan nu wel een weinig overdruven zijn, maar ieder zal gerucedelijk toestemmen, dat de handelwijze van het gouvernement onverantwoordelijk is, daar eene enkele officieele mededeeling van geruststellende aard voldoende zou wezen, om terstond eene meer opgeruimde stemming te weeg te brengen. Intusschen is zooveel uitgelekt, dat de slag bij Magenta, zonder den generaal Mac Mahon, ten voordeele der Oostenrijkers beslist zou zijn, die het centrum van de fransche armee, onder het bevel des keizers, doorbroken hadden.

Ook is het gemocht in omloop, dat de kwetsuur van den maarschalk Canrobert niet zoo ligt is als aanvankelijk werd gezegd, en dat zijn leven zelfs in gevaar verkeert. Zijn dood zou een waar ongeluk voor de armee zijn.

Het lijk van den generaal Espinasse is gebalsemd en zal naar Frankrijk gebragt worden, waar het op staatskosten zal worden ter aarde besteld.

De generaal Espinasse werd in het jaar 1813 in het departement de l'Aude geboren. Hij verliet de school van St. Cyr 20 jaren oud, werd in 1841 tot chef van een bataillon Zouaven bevorderd en woonde den Rominschen veldtocht bij in den rang van kolonel bij het 42 regiment van linie. Sedert 2 Dec. 1851 werd hij aan den persoon des keizers g'attacheerd, die hem den generaalsrang schonk. In het begin van den oorlog met Rusland commandeerde hij de ongelukkige expeditie in de Dobrutschka, waar zijn corps door ziekten mer dan gedecimeerd werd. Hij nam ook deel aan de verovering van den toren van Malakoff. Na den aanslag van 14 Januarij werd Espinasse bij het ministerie van binnen, zaken g'plaatst, waar hij droevige herinneringen heeft achtergelaten. Hij zal weinig betreurd worden, vooral niet bij de armee.

De keizerin heeft den 7den aan den minister van oorlog bekend gemaakt, dat de generaals Mac Mahon en Regnaud de St. Jean d'Angely tot maarschalken van Frankrijk benoemd zijn, als belooning voor de uitstekende diensten, welke zij in de bataille van Magenta bewezen hebben.

— De zitting van den Franschen senaat is gesloten. Vóór de lezing van het besluit van H. M. de keizerin-regentes, waarbij die sluiting wordt aangekondigd, heeft de president, de heer Troplong, de volgende toespraak gehouden:

»Mijne Heeren Senatoren!

»Vergun mij, eer ik den minister van staat het woord geef, een gevoel uit te spreken, hetwelk bij het einde dezer belangrijke zitting ons vaderlandslievend afscheid zal zijn.

»De keizer heeft een nieuwen naam in de gedenboeken onzer overwinningen doen opteekenen (*Toejuiching*). De groote armee en het groote legerhoofd schijnt men als het ware reeds te hebben teruggevonden op dien Italiaanschen bodem, waar zich het genie van Napoleon I openbaarde, en de slag bij Magenta is te gelijker tijd de bevrijding van Piëmont, de verwerving der onafhankelijkheid van het Lombardisch-Venetiaansch gebied en de nederlaag der vijands. Laat ons, even als het geheele rijk, eene overwinning toejnichen, die voortaan tot de geschiedenis behoort.

»Wanneer wij, Mijne Heeren Senatoren! hier weder bijeenkomen, zal het keizerrijk van Napoleon III, die Frankrijk heeft g'reed, waarschijnlijk Italië bevrijd hebben en Europa zal het einde hebben aanschouwd van eene kwestie, waardoor het reeds sedert eeuwen gekweld werd. Wij hebben inderdaad aan gene zijde der Alpen een man, een leger, eene edele zaak, terwijl onze onoverwinnelijke kracht wordt geleid door gematigdheid, regtvaardigheid en menscheijkheid (*Levendige toejuiching*). Laat ons daarop vertrouwen en uit elkander gaan onder den kreet van: *Lieve de Keizer*.

Een algemeene kreet van *Lieve de Keizer!* uit den boezem van den Senaat opgegaan, was het antwoord op deze welsprekende taal des voorzitters.

— Hoewel nog geen officieel verslag der Fransche regering van de bataille bij Magenta verschenen is, willen wij onze lezers voorloopig de volgende partiouliere correspondentie uit Novara echter niet othouden:

»De eerste aanval der Algerijnsche tirailleurs bij Magenta — zegt de schrijver — kan eenigermate gelden als een tegenhanger van het gevecht bij Montebello en den coup de main bij Palestro. De vijand stond met eene aanzienlijke strijdmagt, door zijne kanonnen gedekt, vóór hen, terwijl de kreet *voorwaarts!* door onze officieren aangeheven, van de zijde der Oostenrijkers met een moorddadig schrootvuur werd beantwoord. De kogels en wat de vuurmonden verder uitbraakten, vlogen evenwel over de hoofden der Afrikanen heen, en deze storiten zich in ongeregelde horden op de Oostenrijksche gelederen, waarbij uit hun midden reeds de kreet *victoria!* opging, nog eer zij een enkel schot gelost hadden. Een ooggetuige verzekert mij, dat de eerste aanval een hoogst zonderling en tevens niet minder verschrikkelijk schouwspel opleverde. Men kon niet zeggen, dat de tirailleurs in den stormpas aanrukten: neen, het was in waarheid een tooneel, gelijk het ons door Cooper onder de Indiaansche wilden wordt afgeschilderd. Sommigen toch kropen langs

den grond, even als die ruwe zonen der woestijn, die den vijand onverhoeds hunne spierkracht doen gevoelen, eer hij zich door eene enkele beweging daartegen kan te weer stellen. Anderen sprongen wild en woest door de vlakte en vielen de verschrikte Oostenrijkers onder een doordringend krijgsgeroep te lijf, terwijl zij met de bajonetten of geweerkolven als razenden zonder genade op den vijand insloegen. Hieruit ontstond een onweerstaanbaar gedrang, terwijl zich boven het gebulder der kanonnen de wilde strijkkreeten deden hooren, waarbij de schelle, gillende vreedetoonen der overwinning, te midden van de veruschingen en het gekerm der stervenden en gewonden, een akeligen wanklank vormden. Men hoorde uit honderde kleine afzonderlijke groepen de verschrikkelijkste vervloeking opgaan, die het fanatisme der Muzelmannen ooit heeft uitgesproken. Ieder Afrikaan raakte handgemeen met drie of vier Oostenrijkers, en weldra zag men de vijandelijke soldaten de wapens wegwerpen, om in opeengedrongen massa's en in de grootste wanorde al vlugtende eene wijkplaats te zoeken in de kuilen en ravijnen, waar zij hoopten hunne ruwe aandraders te kunnen ontwijken.

Na afloop van den strijd leverde het slagveld geen minder vreemd schouwspel op. In hunne dweepzieke bedwelming rolden de overwinnaars als uitgelaten over het terrein en even als de Afrikaansche zegezangen van hunne broeders aan de overzijde der Middellandsche Zee hun oor hadden getroffen, vingen zij hunne wilde kriedansen aan, waarbij zij zelfs hunne Europeesche strijdmakkers door hun doordringend geschreeuw schrik inboezelden. Sommigen hadden hunne gevangenen gedwongen naast hen op den grond te gaan liggen en verlustigden zich in het geigt dezer weerlooze overwonnelingen. Anderen zochten, uitgeput van vermoeijenis, nieuwe krachten in den slaap.

»En toch zou men dezen soldaten onrecht aandoen, zoo men hen met wilde dieren wilde vergelijken. De Algerijn verstaat de kunst van vechten; hij vecht met eene zekere loijanteit, zelfs heeft zijne manier van handelen iets edels, want zelden heb ik een hunner pogingen zien aanwenden, om zijn vijand van achteren te treffen. Hij sprigt op zijn tegenstander toe; hij grijpt hem bij de beenen; hij maakt alle mogelijke snelle bewegingen; om kort te gaan, hij tracht zijn man in verwarring te brengen, maar nooit zal hij op eene lafhartige wijze als bij verrassing een dood-lijken stoot toebrengen. Mikt hij den aanvaller op de borst, men vergete niet, dat hij daarbij zelf zijne bost aan de slagen van den ander prijs geeft; treft hij met de bajonet, dan is dit meestal om een bajonetstoot af te wenden; hij neemt den ontwapenden vijand gevangen, maar doodt hem niet. Overigens kan het niet anders, of de Algerijnen hebben in den strijd ook veel geleden; doch hun verlies is in vergelijking van het verkregen succés gering te noemen. De officieren, waarvan eenigen buiten gevecht zijn gesteld, hebben een waren heldengeest doen uitblinken en verdienen teregt, dat hunne namen openlijk worden bekend gemaakt.

De Piemontesche divisie — voegt de schrijver er als post scriptum bij, — die te Palestro, onder generaal Broglio in het vuur is geweest, is Novara doorgeroken, alwaar zij door de burgers en militairen algemeen en levendig werd toegejuicht. Zij begeeft zich thans naar Milaan. Menigeen werd daarbij getroffen door de opmerking, dat minstens vijf van de tien compagnieën slechts door onderofficieren werden gecommandeerd, daar de officieren op het slagveld te Palestro rusten.

— Volgens het officieele Bulletin van den veldslag bij Magenta, door de Sardinijsche regering openbaar gemaakt, hebben de geallieerden 4 stukken geschut genomen en 2 vaandels, 4000 ransels en 10,000 geweren buit gemaakt. Zij hebben voorts 7000 krijgsgevangenen naar de achterhoede gedirigeerd.

20,000 van de in het vuur gebragte 120,000 Oostenrijkers zijn buiten gevecht gesteld. Het verlies der Franschen bedraagt 3000 man aan dooden en gewonden.

— Voorts verneemt men, dat, twee dagen na de bataille bij Magenta, een tweede gevecht is g'leverd, waarvan een bulletin uit Turin het volgende verslag geeft:

De Fransch-keizerlijke garde en de Sardinijsche troepen zijn door zeer talrijke Oostenrijksche legercorpsen in de nabijheid van Magenta aangevallen. De keizerlijke garde, waartegen de aanval het hevigst gericht was, kon geene offensive houding aannemen, maar bood een krachtigen wederstand. Door de Zouaven ondersteund, namen de gardes daarna onderscheidene der Oostenrijksche posities in. Zes malen werden zij daaruit door de Oostenrijkers teruggeslagen en zes malen namen de gardes en Zouaven die posities weder in. Het legercorps onder bevel van generaal Niel kwam toen opdagen en maakte eene algemeene offensive beweging van de zijde der geallieerden mogelijk. De Oostenrijkers gaven het echter niet op en beproefden eene verrassing langs den linkerflank der geallieerden, welke manoeuvre echter door de verschijning van het legercorps onder bevel van generaal Mac Mahon werd verijdeld. De avond begon te vallen, hetgeen niet belette, dat de Oostenrijkers na de mislukking hunner ontrekende beweging, al hunne strijdkrachten te gader in het vuur bragten. Er ontspan zich toen een strijd, selder dan tot dusver nog gevoerd was. Er ontstond eene woedende melée. De Oostenrijkers yochten met den moed der wanhoop, en waagden het uiterste om de geallieerden aan 't wijkjen te brengen. Juist op het haghelijkste oogenblik evenwel was de generaal Mac Mahon er in geslaagd om, even als in de eerste bataille van Magenta, eene strategische beweging uittevoeren en een zoo beslissenden aanval te doen, dat de Oostenrijkers langs de geheele linie konden teruggeworpen worden. De veldslag was door de geallieerden gewonnen.

De keizer, die op het slagveld verscheen, heeft den generaal Mac Mahon, onder dankzegging voor de gewichtige door hem bewezen diensten, tot maarschalk en hertog van Magenta benoemd.

— Opper-Lombardije is door de Oostenrijkers optruimd, en heeft Victor Emanuel tot soeverein gepronclameerd. In de avond van den 7den ontruimden de Oostenrijkers ook Pavia, na het geschut vernageld te hebben. Het

corps van prins Schwartzberg is in de rigting van Belgiojoso vertrokken; ook de generaal Urban heeft met zijne troepen den aftogt over Casano bewerkstelligd. Den 8 dezer hielden keizer Napoleon en koning Victor Emanuel hun intogt in Milaan.

Door den gemeenteraad der stad was reeds den 5den bevorens het volgende adres aan den koning gezonden: »De gemeenteraad van Milaan is er trotsch op gebruik te maken van een zijner dierbaarste voorregten, door de tolk zijner medeburgers te zijn in gewichtige omstandigheden.

Hij wil het verdrag van 1848 vernieuwen, op nieuw, aanhoore der geheele natie, eene groote zaak verhandigen, welke elf jaren in de harten des volks heeft rondgerijpen. De inlijving van Lombardije bij Sardinië is heden morgen geproclameerd, toen het vijandelijk geslacht ons kon verpletteren en de vijandelijke troepen op onze openbare pleinen voorbij trokken.

De inlijving is de eerste schrede op den weg van een nieuw openbaar regt, dat de volken vrijheid geeft, over hun eigen Ik uitspraak te doen.

Het heldhaftig leger van Sardinië en dat van zijn bondgenoot, die Italië vrij willen zien tot aan de Adriatische zee, zullen weldra hunne grootsche onderneming voltooid hebben.

Neem, door onze tusschenkomst, de hulde aan, welke Milaan u aanbiedt.

Geloof dat onze harten voor u slaan. Onze kreet is: *Leve de koning en het statuut van Italië!*

Men wil weten, dat als de oorlog in Italië zoover gevorderd is, dat tot het beleg der vestingen in Lombardije wordt overgegaan, de keizer alsdan naar Frankrijk zal terugkeeren en het opperbevel over onze krijgsmacht in Italië opgedragen zal worden aan den maarschalk Pelissier.

De maarschalk Pelissier is naar Nancy, het hoofdkwartier van het oostelijk legercorps, vertrokken.

Voorts ontvangen wij nog de volgende dépêches: **Milaan, 8 Junij.** Het verlies der Franschen in het gevecht bij Magenta zal nauwelijks minder zijn dan dat hun vijanden. De Oostenrijkers schijnen allengskens hunnen terugtogt naar de linie van de Mincio voor te bereiden.

Turin, 9 Junij. Garibaldi zet het geslagene corps onder den generaal Urban achterna.

Londen, 9 Junij. Er is besloten eene nieuwe maatschappij tot stand te brengen, tot de daarstelling van eene telegrafische gemeenschap met Amerika. De aandelen dier maatschappij zullen elk £ 5 groot zijn.

De directe telegrafische verbinding met Aden is sedert gisteren voltooid.

Volgens den *Times* is de eenige oplossing van het italiaansche vraagstuk, waaraan Engeland zijne goedkenning kan schenken, aldus: Lombardije bekomt eene eigene regering, onder den waarborg van de bescherming der groote mogendheden, terwijl Parma, Modena en Toscane vrij zullen zijn in de keus hunner eigene regering.

Londen, 9 Junij. De bank heeft heden het disconto van 5 1/2 pCt. op 5 pCt. gebracht.

Bern, 9 Junij. De bondsraad heeft de onmiddellijke wapening bevolen van de vestingen Luciensteig en die aan de grenzen tusschen Grauwbunderland en oostenrijksch gebied; terwijl de vesting Morritz, in het kanton Wallis, thans reeds met allen spoed in godden staat van verdediging gebracht wordt.

Laatste telegrafische Berigten.

Turijn, 9 Junij. Militair Bulletin. Terwijl de keizer en de koning gisteren de hoofdstad van Lombardije binnenrukten, vervolgde het geallieerde leger zijn marsch voorwaarts, om den vijand te bestrijden. Deze had zich naar Malegnano, halverwege Lodi en Milaan, op omstreeks 15 kilometres van ieder dezer plaatsen afgelegen, teruggetrokken en versterkt. De Oostenrijkers dachten zich des te sterker, daar zij door de rivier Lambro gedeekt waren, maar dit voordeel is hun nutteloos geweest en zij waren genoodzaakt, op nieuw terug te trekken.

Wij kunnen niets omtrent den terugkeer der Oostenrijkers in Pavia zeggen; men wil, dat die terugtogt het gevolg is van den marsch van een fransch-italiaansche kolonne op Belgiojoso, waar zich een groot gedeelte van het terugtrekkende oostenrijksche leger bevindt.

Turijn, 10 Junij. De keizer der Franschen en de koning van Sardinië hebben gisteren het in de kathedraal te Milaan gezongen *Te Deum* bijgewoond. Daarna zijn H. H. M. M. te paard de straten doorgetrokken, vergezeld van een talrijk état-major; de keizerlijke garde stond en haie, en er heerschte een onuitsprekelijke geestdrift.

De hertogin van Parma is gisteren vertrokken, de municipaliteit als meesteres van het gezag achterlatende en na alvorens de troepen van hun eed te hebben

ontslagen. De municipaliteit heeft eene voorloopige commissie benoemd en eene deputatie aan koning Victor Emanuel gezonden, met de bede het bestuur des lands op zich te nemen.

Omtrent de militaire operatiën waren geene nadere tijdingen ontvangen.

Parijs, 11 Junij. 5000 krijgsgevangenen zijn te Marseille en Toulon aangekomen.

Weenen, 10 Junij. De *Oest. Corresp.* zegt, dat het leger zijn terugtogt achter de Adda vervolgt. Gisteren was het Oostenrijksche hoofdkwartier te Cazatti-Guzzi, in de nabijheid van Cremona.

Berlijn, 11 Junij. De *Preuss. Gazette* zegt, dat de geruchten omtrent de mobilisering van het leger en de deelname aan den oorlog ongegrond zijn.

Turin, 10 Junij. Officieel Bulletin. De Oostenrijkers ontruimen ten eenemale Pavia en, naar men verzekert, ook Lodi. De verbonden legers rukken voort.

Garibaldi heeft, den 8sten dezer, Bergama bezet; vernemende, dat 1500 Oostenrijkers tegen hem oprukten, heeft hij een niet talrijk detachement tegen hen afgezonden, dat echter den vijand geslagen heeft.

Volgens de *Straits Times Extra* van 15 Julij, had een telegram, kort voor het vertrek der boot naar Alexandria, Malta bereikt, volgens hetwelk de geallieerden op nieuw uit Milaan zouden verdreven zijn en een groot verlies geleden hadden.

Marseille, 12 Junij. De proclamatie des keizers, te Milaan gehouden, is den 11den dezer te Parijs openbaar gemaakt. De toon, in dit stuk heerschende, is bezadigd, en op nieuw wordt daarin ontkend, dat de oorlog, uit persoonlijke eerezucht of om het grondgebied van Frankrijk te vergrooten, ondernomen is.

HANDELSBERIGTEN.

Rotterdam, 8 Junij.

De netelige toestand, waarin de handelswereld bij het vertrek van onze vorige verkeerde, duurt nog steeds voort. Handel en industrie gaan meer en meer gebukt onder den last der onvermijdelijke gevolgen van den oorlog, waarop iedere Europeesche staat, hoewel verre van het krijgstonnel verwijderd, angstvolle blikken gevestigd houdt, in de onzekerheid of niet ook anderen in den stroom zullen worden medegesleept, hetwelk voor het socherpstzinnige o g moeijslijk te voorzien is; te meer daar wij geleerd hebben hoe weinig beteekenaend de garantie is van de vreedelievende verzekeringen des diplomatie.

De afgesloopen 14 dagen leverden dus op onze Col. waren markt uiterst weinig stof tot mededeelingen; de omzettingen waren nog meer dan vroeger beperkt en dat zulke tot dus verre niet meer nadelig op de waarde van sommige artikelen heeft geïnfluenceerd, is wellicht alteen toe te schrijven aan den ruimen stand der geldmarkten. De bank te Londen verlaagde in de vorige week het minimum der Disconto van 4 1/2 pCt. op 3 1/2 pCt., terwijl bij anderen reeds tot 2 1/4 @ 3 pCt. *first rate* papier wordt genomen; waaruit gelukkigwijze blijkt dat de plotselinge verhoging der geldwaarde, welke een maand geleden plaats vond, grootendeels voortspoot uit een zeer overdreven en ongegronden paniek.

De berichten omtrent de te veld staande gewassen stemmen allen daarin overéén, dat de vortu zigten veel belovend zijn en men in Frankrijk, Engeland en de overige graan produceerende landen van Europa, zoowel als in Amerika een overvloedigen graanvogst te gemoet ziet. Onder den invloed hiervan was de stemming voor rijst minder gaustig en zijn dit artikel thans niet dan tot lagere prijzen te plaatsen zijn; de hand ra blijven evenwel oogenoemd hierin te te geven en zijn zeer vast gestemd, geleidelijk op grond van het aanzienlijk deficit in de verscheping van Oost-Indië naar Europa, welke volgens de laatste berichten zich bepaalde tot 39832 ton tegen 148,337 ton in het vorige jaar.

De stemming voor Huiden blijft vast, doch op de verhoogde vorderingen vond het artikel weinig aftrek. Te Londen bedong men in de vorige week voor *Kaapische* en *Australische* gezouten ca. 1/4 d. hogere prijzen; terwijl bij anderen prijs Bij eene ruimere keuze zou de omzet ogtwijfeld van grooteren omvang geweest zijn. Thans zijn de houders zeer geretireerd en is orl. *China Congo* niet onder 92 à 95 c. en *Java do.* niet onder 83 à 85 c. te koop.

Ruue Suiker. De omzettingen in de eerste hand bepaalden zich sedert de laatste maal tot 67 kr. *Java*, à f 1/2 onder Meiprijzen. De voorraad bij particulieren werd door de arrivants per *Cortegne* en *Willem de Zwijger* verhoogd tot 7100 kr., welke allen opgeslagen zijn of worden, uithoofde de groote verliezen, waartoe men zou moeten besluiten. In de tweede hand was door die aanbidding meerder aanvraag en vonden ca. 2000 kr. koopers tot een klein avans op de veilingen. Van board werden later voor bruin en blond Mei-prijzen te vergeefs geboden, en vertoonden zich algemeen meer attentie voor het artikel.

Rijst is nominaal onveranderd, doch geïnfluenceerd door de wijkende graanprijzen, vond dit artikel sedert onze vorige ook op de Engelsche markten veel minder vraag; niettegenstaande de verwacht wordende toevloeren uit bijna alle havens veel geringer zijn dan in vorige jaren.

(Wordt vervolgd.)

Amsterdam, 8 Junij.

Tabak. Van Java werden den 24sten Mei in veiling ruim 700 pakken *Binnengedroogd* en *Ombud* van 19 @ 43 c. naar kwal. goed betaald, en bepaalde de vraag zich overigens alleou tot bruin gespikkelde soorten, waarvan weinig aan te bieden is; van het nieuwe gewas zijn 98 pakken *Malang* particuliere aanplant getoond, en van voldoende kwal. bevonden, welke dezer dagen aan de markt komen; de 1024 pakken *Bitar* zijn nog niet onderzocht. Heden zijn afgedaan 34 pakken *Java ex Waboech*. Van *Manila* Tabak bedong eene oude partij van 100 pakken *Capiz* 44 in veiling 37 @ 37 1/4 c.; voor *Daksoorten* zoowel van *Cagayan* als *Visayas* waren betere prijzen te bedingen.

238ste STAATSLOTERIJ.

PRIJZEN VAN f 100 EN DAARBOVEN.

Vijfde Klasse.

14de Lijst; Nos. 7770 en 11156 ieder f 1000; Nos. 581, 2740, 3103, 4245, 6899, 13795 en 15890 ieder f 400; Nos. 755, 10824, 12693, 14030 en 16295 ieder f 200; Nos. 1333, 2751, 4656, 7740, 9830, 10673, 10901, 11546, 12557, 13101, 14172, 14848, 14823, 15309, 15544 en 17345 ieder f 100.
16 de Lijst; Nos. 15849, f 10,000; Nos. 1107, 6339 en 18476 ieder f 1000.

Nos. 3757 en 18457 ieder f 400; Nos. 2250, 12855, 13701, 16041 en 19109 ieder f 400; Nos. 3901, 4183, 5099, 5864, 5403, 5573, 6752, 7052, 9333, 11913, 12620, 12895, 13524, 14944, 15439 en 15555 ieder f 100.
16de Lijst; No. 1337, f 50,000; No. 4047, f 1000; No. 13310, f 1000, benevens de Premie van f 30,000; Nos. 6948, 7520, 10063 en 15631 ieder f 400; Nos. 576, 4088, 15579 en 17074 ieder f 200; Nos. 1733, 6836, 7651, 8264, 9451, 10972, 11364, 12124 en 14102 ieder f 100.
17de Lijst; No. 12147, Premie van f 3000; No. 17459, f 100.

ZEE TIJDINGEN.

Aangekomen.

Brouwershaven. 25 Mei. Willem de Zwijger, v. d. Dries, Batavia.
26 Cortegne, Dunlop, dito.
Hellevoetsluis. 5 Junij. Guilletta, Maresco, New-York.
6 Radiant, Flinn, Boston.
Tessel. 25 Mei. Willem Daniel, de Meester, Batavia.
30 Henrietta, Portengen, Banjoewangi.
1 Junij. Louisa Maria, Tjebbes, dito.
3 Christina Agatha, Esiak, dito.
7 Two Brothers, Lorensen, Soerabaja.

Vertrokken.

Brouwershaven. 29 Mei. Nederlands Koningin, Heerling, Batavia.
5 Junij. Tonja, Zeeman, dito.
Hellevoetsluis. 26 Mei. Arnold Büniger, Hashagen, New-York.
27 Seth Sprague, Gillespy, dito.
Euterpe, Kuypers, Batavia.
29 Bacchus, Zuidema, Boston.
5 Junij. Cairo, Wooster, New-York.
6 Beijerwaard, Bruijgom, Batavia.
Tessel. 26 Mei. Sara Alida Maria, Stapert, Samarang.
30 Willem Jacobus, Wisman, Buenos-Ayres.
31 Calypso, Nolles, Soerabaja.
5 Johanna Christina, de Jonge, K. de G. Hoop.
7 Henriette Louise, Dekker, Singapore.
8 Nederwaard, Kwakkelstejn, Soerabaja.
Veer. 2 Junij. de Zwaan, Newcastle.

Zeilklaar.

Brouwershaven. 9 Junij. Japan, Mulder, Batavia.
Joh. Maria, Wilhelmi, dito.
Maarten van Rossem, v. Dijk, dito.
Tessel. 9 Junij. Macassar, Rip, dito.
Prinses Amelie, Groeneveld, Australie.

Schepen in Lading.

Rotterdam. Batavia, Elise Susanne, van Boven Fagg. — Kosmopolist, Bontou. — Doelwijk, Swart. — Copernicus, Visser. — Diligentia, van Bestveld. — Bat. en Samarang, Paul Johan, Kooy. — Nederland en Oranje, v. Reijnders. — Bat. en Soerabaja, Rotterdam, Poort. — Vior Gezusters, Bk. — Bat. en Soerabaja, Joh. Lodewijk, v. d. Waid. — Hongkong, Maria Elisabeth, Jonker. — New-York, Alexandrine, Titcomb. — Baltimore, Mississipp, Bk. — Boston, Radiant, Flinn. — Leila, Haynes.
Amsterdam. Batavia, Baron Forstner van Dambenoy, Kruymel. — Bat. en Samarang, Cornelis Houtman, Kolman. — Jan Pieterz. Koen, Hugenboer. — Bat. en Soerabaja, Graaf Dirk III, Rotgans. — Bat. en Soerabaja, Amstel, Rademker. — Samarang, Shanghai, Uitermark. — Japan, Prof. Suringar, Sneltes. — Napels, Louisa, Antusch. — Livorno, Henrica, Strackholder.

Aangekomen Passagiers.

Per Cortegne, kapt. Dunlop, de heer Schill, met vrouw, 4 kinderen en 2 dienstboden, genaamd E. C. Souderfandt en D. van Peggeleu, mevr. Nortier Leclerg, mevr. Le Conge, meufvr. Le Conge, met 6 kinderen van den heer Kleijn, 1 Javaansche bediende.
Per Henriette Gerardina Susanna, kapt. Sissingh, de heer H. D. van Gennip, zending.
Per Willem Daniel, kapt. de Meester, de heer C. van Barneveld, ridm. der cavall., jhr. C. J. van Beresteyn en dochter, mevr. Weber en zoon.

Vertrokken Passagiers.

Naar Soerabaja: Per Nederwaard, kapt. Kwakkelstein, de heeren Busken Huët en Wuntenick.
Naar de Knaap de Goede Hoop: Per Johanna Christina, kapt. de Jonge, de heeren T. W. S. Smeer, C. van der Valk, Jz., G. W. van den Bos, J. Klüpclell en echtg., D. W. B. Schummelketel, met echtg., 2 kinderen en 2 bedienden, G. Bijl, A. Luteyn Bisseaw, met echtg. en 5 kinderen, B. B. Kluiser en echtg., J. Vlieter, met echtg. en 3 kinderen, meufvr. J. Sönger, P. van Doorn en H. Gees.
(Wordt vervolgd.)

Ontvangen:

STRASSEN-KARTE

der

LOMBARDISCHEN EBENE.

LOTEN

in de 239e Nederlandsche

STAATS-LOTERIJ,

à f 100.—, f 50.—, f 20.— en f 10.—

H. M. VAN DORP.

BATAVIA, 1859.

(2321)

SNELPERSDRUK VAN H. M. VAN DORP, TE BATAVIA.

